

Skydd av världsminnen – Unescos rekommendation om bevarande av och tillgång till dokumentarvet, inklusive i dess digitala form

ANTAGEN AV UNESCO'S GENERALKONFERENS DEN 17 NOVEMBER 2015

United Nations
Educational, Scientific and
Cultural Organization

unesco.se

Svenska Unescorådet
Swedish National
Commission for UNESCO

Skydd av världsminnen – Unescos rekommendation om bevarande av och tillgång till dokumentarvet, inklusive i dess digitala form

Antagen av Unescos generalkonferens den 17 november 2015

Unesco

Unesco är Förenta nationernas organisation för utbildning, vetenskap, kultur och kommunikation. Unescos mål är att bidra till fred och säkerhet genom internationellt samarbete inom dessa ansvarsområden. Unesco grundades år 1945, har 195 medlemsländer och sekretariat i Paris. Sverige blev medlem år 1951.

Mer information om Unesco: www.unesco.org

Svenska Unescorådet

Svenska Unescorådet ger råd till den svenska regeringen när det gäller Unesco, främjar Unescos verksamhet samt informerar i Sverige om Unesco.

Mer information om Svenska Unescorådet: www.unesco.se

Svenska Unescorådets skriftserie kan laddas ner kostnadsfritt på www.unesco.se

November 2016

ISSN: 0348-8705

Innehåll

Förord	5
Inledning	6
1. Identifiering av dokumentariv	8
2. Bevarande av dokumentariv	9
3. Tillgång till dokumentariv	11
4. Politiska åtgärder	13
5. Nationellt och internationellt samarbete	15
Definitioner	17
Bilaga	18

Förord

Unesco har ett unikt brett mandat inom FN-systemet: målet är att bygga fred genom mellanstatligt samarbete inom utbildning, vetenskap, kommunikation och kultur.

Inom Unescos kommunikationsprogram finns Världsmminnesprogrammet (Memory of the World) som stimulerar arkiv och bibliotek med flera till gränsöverskridande samarbeten och att bevara och tillgängliggöra dokument, arkiv, foton, bibliotek, samlingar, film etcetera.

Bevarandet av dokument och arkiv har en viktig roll att spela för byggandet av en fredligare värld - utan dokument och arkiv kan sanningar döljas och motsättningar underblåsas. Det finns en stor bevarandevärd rikedom i världens arkiv och samlingar som kanske inte är lika uppenbar som de värden som finns i till exempel byggnader och naturområden.

Världens dokumentarv är i fara, inte bara genom skadedjursangrepp, krig, brand, vattenskada och bristande resurser utan också genom försummelse och glömska.

Unescos normativa arbete

Som en del av det fredsbyggande arbetet utarbetar Unescos medlemsländer normativa instrument: rekommendationer och konventioner med definitioner och gemensamma regler för ett visst område. Unescos medlemsländer rapporterar regelbundet till Unesco hur de genomför dessa.

Rekommendationer är tänkta som stöd för nationell policyutveckling och de antas av Unescos högsta beslutande organ, generalkonferensen. År 2015 antogs en rekommendation om dokumentarv (Recommendation Concerning the Preservation of, and Access to, Documentary Heritage including in digital form). Dokumentarv motsvarar "the documentary heritage". Här betyder "arv" inte "gammalt" eftersom dokumentarv skapas också i dag, i digital form eller på papper.

Förhoppningen är att rekommendationen kan stödja medlemsländers arbete med bevarande av dokumentarvet och vara en plattform för internationellt samarbete mellan experter och institutioner inom detta vida fält.

Alla FN-organ och alla världens länder arbetar med den nya FN-gemensamma Agenda 2030. Världsmminnesprogrammet och Unescorekommendationen om dokumentarv faller väl in under mål 16.10: Säkerställa allmän tillgång till information och skydda grundläggande friheter, i enlighet med nationell lagstiftning och internationella avtal.

Inledning

Generalkonferensen för Förenta nationernas organisation för utbildning, vetenskap och kultur, som vid sitt 38:e möte den 17 november 2015 i Paris,

som anser att dokument som utarbetas och bevaras över tid, i alla deras analoga eller digitala former över tid och rum, utgör det främsta medlet för kunskapsskapande och kunskapsuttryck och påverkar alla delar av den mänskliga civilisationen och dess fortsatta utveckling,

som även anser att dokumentarvet bär vittnesbörd om den mänskliga tankens utveckling, händelsers förlopp, framväxten av språk, kulturer och folkslag samt deras förståelse av världen,

som betonar dokumentarvets betydelse för att främja kunskapsutbyte som syftar till att skapa ökad förståelse och dialog och därigenom främja fred och respekt för frihet, demokrati, de mänskliga rättigheterna och mänsklig värdighet,

som noterar att utvecklingen av dokumentarvet möjliggör interkulturell utbildning, personlig utveckling, vetenskapliga och tekniska framsteg samt är en avgörande utvecklingsresurs,

som samtidigt anser att bevarandet av och den långsiktiga tillgången till dokumentarvet stärker de grundläggande friheterna åsiktsfrihet, yttrandefrihet och informationsfrihet som mänskliga rättigheter,

som även anser att den universella tillgången till dokumentarvet måste vara förenlig med både rättighetsinnehavarnas legitima intressen och allmänhetens intresse av att detta kulturarv bevaras och görs tillgängligt,

som erkänner att aspekter som rör historia och kultur inom dokumentarvet kan vara svåråtkomliga,

som även erkänner att betydande delar av dokumentarvet under tidens gång har försvunnit på grund av naturkatastrofer eller katastrofer orsakade av människan, eller håller på att bli oåtkomliga till följd av den snabba tekniska utvecklingen och framhåller att bristen på lagstiftning gör att minnesinstitutioner har svårt att motverka oåterkalleliga förluster och utarmning av detta kulturarv,

som påminner om att Unesco som svar på denna utmaning har inrättat Världsmminnesprogrammet (Memory of the World Programme) år 1992 i syfte att öka medvetenheten om och skyddet av världens dokumentarv och att säkra allmän och bestående tillgång därtill,

som beaktar den snabba tekniska utvecklingen, och utmaningen i att etablera modeller och metoder för bevarande av digitalt kulturarv, inklusive komplexa sådana som exempelvis multimedieverk, interaktiva hypermedier, nätdialoger och dynamiska dataobjekt i komplexa system, mobilt innehåll samt framväxande framtida format,

som också beaktar de internationella normgivande instrument och andra relevanta fördrag och förklaringar som finns upptagna i bilagan,

som beaktar behovet bland stater, samhällen och enskilda personer av att vidta lämpliga åtgärder för att skydda, bevara, ge tillgång till och uppvärdera dokumentarvet,

som på sitt 37:e möte beslutade att denna fråga bör bli föremål för en rekommendation till medlemsstaterna,

antar den 17 november 2015 denna rekommendation:

1. Identifiering av dokumentarv

1. Medlemsstater uppmuntras att stödja sina minnesinstitutioner när det gäller framtagande av strategier för urval, insamling och bevarande genom forskning och samråd, utifrån internationellt etablerade och fastställda normer för dokumentarv i respektive länder. Dokument, arkivbestånd och samlingar bör förvaltas på ett sätt som säkerställer att de skyddas och tillgängliggörs över tid och att sökvägar skapas, bland annat genom katalogisering och metadata.
2. Strategier, mekanismer och kriterier för urval, förvärv och gallring av dokumentarv bör utarbetas av minnesinstitutionerna i samråd med det civila samhället. Hänsyn bör då inte bara tas till centrala dokument utan även till kontextmaterial därtill, inklusive sociala medier. Urvalskriterierna måste vara icke-diskriminerande och definieras tydligt. Urvalet måste även vara neutralt i fråga om kunskapsområden, konstnärliga uttryck och historiska epoker. Beslut som rör bevarande av digitala dokument kan, på grund av sin tidsbegränsade karaktär, behöva fattas vid eller före den tidpunkt då dokumenten skapas.
3. Medlemsstaterna uppmuntras till att identifiera dokumentarv vars överlevnad är föremål för en potentiell eller överhängande risk, samt uppmärksamma behöriga myndigheter med möjlighet att vidta lämpliga bevarandeåtgärder. De bör stödja och stärka sina berörda minnesinstitutioner samt, där så är praktiskt genomförbart och lämpligt, uppmuntra forskargrupper och privata ägare att vårda sina respektive dokumentarv i samhällets intresse. På samma sätt bör offentliga och privata institutioner säkerställa professionell hantering av de dokument de själva skapar.
4. Som ett sätt att öka medvetenheten bör medlemsstaterna uppmuntra identifiering och nominering av betydelsefullt dokumentarv till nationella, regionala eller internationella förteckningar över Världsminnen.
5. Medlemsstaterna uppmanas att utveckla program för utbildning och kapacitetsuppbyggnad där så är lämpligt för att säkerställa identifiering, bevarande och tillgång till dokumentarvet.

2. Bevarande av dokumentarvet

1. Bevarandet av dokumentarvet inbegriper varje typ av förebyggande eller avhjäljande metod, behandling, förfarande och teknik som syftar till att bevara dokumenten och den information som dessa innehåller.
2. Bevarandet av dokumentarv är en pågående process som kräver förvaltning av både analoga och digitala objekt och kan förbättras med hjälp av forskning, teknik och vetenskap. Analoga bärare bör bevaras när de har ett fortsatt värde i egenskap av äkta original, artefakter eller informationsbärande föremål. När det gäller digitala dokument är det önskvärt med åtgärder och insatser innan den tidpunkt då de skapas och förvärvas för att optimera den vidare förvaltningen, minimera kostnaderna och hantera de därtill kopplade riskerna på ett tillbörligt sätt. Samarbete mellan regeringar, minnesinstitutioner och den privata sektorn bör ytterligare uppmuntras.
3. De vägledande principerna när det gäller bevarande bör vara integritet, äkthet och tillförlitlighet. Konkreta åtgärder och insatser bör följa internationell lagstiftning samt de rekommendationer, riktlinjer, goda exempel och standarder som tagits fram eller stöds av minnesinstitutionerna. Världsminnesprogrammet bör fungera som en plattform för främjande av standarder och utbyte av bästa praxis.
4. Medlemsstaterna bör som en central del av bevarandearbetet uppmuntras att ta fram metoder och strategier för ökad medvetenhet och kapacitetsuppbyggnad, inklusive främjande av forskning samt utbildning för personer som arbetar med dokumentarv samt tillhandahållande av lokaler till denna verksamhet. Dessa bör inbegripa bästa praxis på det kuratoriska området, aktuell och kommande teknik, rättstekniska metoder och nyckelkompetenser avseende forskning, vetenskap, teknik och ingenjörskunskap för att på så sätt öka medvetenheten om det i ett ständigt föränderligt landskap brådskande behovet av att vidta bevarandeåtgärder i tid.
5. Förekomsten av eventuellt legitima begränsningar av tillgången till någon del av det dokumentära arvet bör inte hindra eller begränsa minnesinstitutionernas möjligheter att vidta bevarandeåtgärder. Medlemsstaterna uppmanas att ta detta i beaktande då de genomför denna rekommendation och genom att uppdatera sin nationella lagstiftning.
6. Medlemsstater som har samlingar som härstammar ifrån eller är av relevans för andra stater minnesinstitutioner uppmuntras att dela digitala program och kopior av sådant

kulturarv med de berörda parterna.

7. Medlemsstater bör uppmuntra en konsekvent hantering i fråga om bästa praxis och bevarandestandarder bland minnesinstitutionerna, inklusive hantering av risker såsom förfall eller stöld av dokument, samt investeringar i lämplig teknisk infrastruktur. Detta kan inbegripa nationell samordning och fördelning av uppgifter mellan minnesinstitutioner utifrån deras nuvarande roller och styrke- och ansvarsområden.
8. Medlemsstaterna uppmuntras att stödja minnesinstitutioners deltagande i utarbetandet av internationella bevarandestandarder. Medlemsstaterna uppmanas vidare att uppmuntra minnesinstitutionerna till att etablera kontakter med lämpliga yrkesammanslutningar för att både förbättra och dela tekniskt kunnande och bidra till det pågående utarbetandet av internationella standarder.
9. Medlemsstaterna uppmanas att stödja utarbetandet av kursplaner för digitalt bevarande och nätverksaktiviteter på nationell, regional och internationell nivå som bidrar till ett mer effektivt genomförande av Världsmminnesprogrammet samt främja erfarenhetsutbyte mellan Unescos medlemsstater baserat på modeller för goda lösningar.

3. Tillgång till dokumentarvet

1. I syfte att bibehålla allmänhetens förtroende för urvalet av dokumentarv och det sätt på vilket det bevaras, uppmanas medlemsstaterna att tillhandahålla lämpliga rättsliga ramar för minnesinstitutioner och säkra det oberoende de behöver för att bevara och erbjuda tillgång därtill. Denna tillgång utgör ett synligt bevis som motiverar de offentliga utgifter som läggs på bevarandeåtgärder.
2. Medlemsstaterna uppmanas att främja och underlätta maximal och inkluderande tillgång till och användning av dokumentarv genom att ge minnesinstitutioner möjlighet att, med hjälp av internationella standarder för bästa praxis, tillhandahålla tillförlitliga och uppdaterade kataloger och samlingsregister, likvärdiga personliga tjänster för tillgång till originaldokument om detta är nödvändigt för forskning, internet, webbaserade publikationer och portaler samt elektroniskt och digitaliserat innehåll. Medlemsstaterna uppmanas vidare att stödja minnesinstitutionernas framtagande av internationella standarder för tillgång och användning, bl.a. med hjälp av vedertagna standarder som stödjer driftkompatibilitet. När så är möjligt ska innehållet vara strukturerat, maskinläsbart och möjligt att sammanlänka.
3. Möjligheterna att ge tillgång till dokumentarv blir allt fler tack vare informations- och kommunikationsteknikens frammarsch och framväxten av internationella nätverk för minnesinstitutioner och deras partner. Medlemsstaterna bör uppmuntra och stödja framtagandet av uppsökande program, inklusive utställningar, ambulerande utställningar, radio- och TV-program, publikationer, konsumentprodukter, streaming, sociala medier, föreläsningar, utbildningsprogram, särskilda evenemang och digitalisering av innehåll för nedladdning.
4. Program för tillgång till dokumentarv kan främjas genom partnerskap, inklusive offentlig-privata partnerskap. Medlemsstaterna uppmanas att uppmuntra sådana arrangemang förutsatt att de har ett ansvarstagande och rättvist upplägg.
5. I fall då begränsningar i tillgången till dokumentarv är nödvändiga för att skydda den personliga integriteten, människors trygghet, säkerheten eller sekretessen, eller av andra motiverade anledningar, bör dessa begränsningar tydligt anges och definieras samt tidsbegränsas. De bör grunda sig på lämplig nationell lagstiftning eller föreskrifter och inbegripa en mekanism för överklagande av sådana beslut.

6. Medlemsstaterna ska, då de uppdaterar eller antar ny lagstiftning som påverkar tillgången till det dokumentära kulturarvet, beakta behovet av att maximera denna tillgång, samtidigt som rättighetsinnehavarnas legitima intressen beaktas. Medlemsstaterna uppmuntras att utvidga den allmänna tillgången till att omfatta länder med vilka de har ett delat historiskt dokumentärt kulturarv.
7. Medlemsstaterna uppmanas, där så är lämpligt, att skapa ökad synlighet för och tillgänglighet till sina respektive dokumentära kulturarv via Världsmminnesprogrammets uppsökande verksamhet och publikationer. Ett av programmets främsta inslag för närvarande rör satsningar på digitalisering av innehåll i åtkomstsyfte. Medlemsstaterna bör stödja och främja tillgång till innehåll som är allmän egendom samt, där så är möjligt, uppmuntra användning av lösningar som inbegriper offentliga licenser och öppen tillgång (open access).

4. Politiska åtgärder

1. Medlemsstaterna uppmanas att betrakta sina dokumentära kulturarv som en ovärderlig tillgång och tillämpa detta synsätt på nationell lagstiftning, utvecklingsstrategier och utvecklingsagendor. Vidare uppmanas de att erkänna det långsiktiga behovet av nya satsningar på bevarande av olika slags original i analog form, digital infrastruktur och digital kompetens, samt tilldela minnesinstitutionerna tillräcklig finansiering.
2. När det gäller nationella kultursarvsstrategier uppmanas medlemsstaterna samtidigt att anlägga en helhetssyn på minnesinstitutionernas behov, utöver de praktiska infrastrukturaspekterna, och främja ändamålsenliga partnerskap och kostnadsdelning med andra aktörer i samband med inrättande av gemensamma verksamheter, förfaranden och tjänster.
3. Privata och lokala institutioner och privatpersoner som har värdefulla samlingar behöver få offentlig uppmuntran och stöd samt synas i tillräcklig utsträckning i nationella register.
4. Medlemsstaterna bör förbättra tillgången till dokumentarv genom att uppmuntra framtagandet av nya former och redskap för utbildning och forskning om dokumentarv och den allmänna tillgången därtill.
5. Genom lagstiftning och strategier uppmanas medlemsstaterna att, i en anda av delaktighet, etablera ett stabilt och gynnsamt klimat där sponsorer, stiftelser och andra externa parter ges incitament att stödja minnesinstitutioner och att tillsammans med dem investera i bevarande av, tillgång till och användande av dokumentarv av allmänt intresse.
6. Medlemsstaterna uppmanas att regelbundet se över sina upphovsbestämmelser och system för lagstadgad deponering för att säkerställa att de, med beaktande av begränsningar och undantag, har ändamålsenlig verkan vad gäller bevarande av och tillgång till dokumentarv alla dess former. Effektiviteten skulle även gynnas av en förstärkning och harmonisering av lagstiftningen och en samordning av medlemsstaternas strategier.
7. I fall då bevarandet av och tillgången till dokumentarv kräver användning av programvaror eller annan patentskyddad teknik som inte omfattas av undantagen

i upphovsrätten, uppmuntras medlemsstaterna att utan vinstintresse underlätta tillgången till patentskyddade koder, nycklar och olåsta versioner av tekniken.

8. För att främja ett optimalt utbyte av uppgifter bör medlemsstaterna uppmuntra framtagande och användning av internationellt erkända programvaror med öppen källkod och standardiserade gränssnitt för förvaltning av dokumentarv i digital form samt söka etablera samarbete med mjuk- och hårdvaruutvecklare kring utvinning av uppgifter och innehåll ur patentskyddad teknik. På samma sätt bör minnesinstitutionerna eftersträva internationell standardisering och utbytbarhet vad gäller metoder och standarder för katalogisering.
9. Medlemsstaterna uppmanas att stödja och utveckla strategier och initiativ som berör det dokumentära kulturarvet, inklusive övervakning av dokumentarv som finns upptaget i förteckningarna över Världsminnen.
10. Medlemsstaterna uppmuntras bidra till att skapa samverkan mellan Världsminnesprogrammet och andra kulturarvsprogram för att borga för mer samstämmiga insatser.

5. Nationellt och internationellt samarbete

1. Mot bakgrund av behovet av att intensifiera nationella och internationella samarbeten och utbyten, främst genom gemensam användning av mänskliga och materiella resurser i syfte att stödja forskning samt skydd och bevarande av dokumentärt kulturarv, bör medlemsstaterna främja utbyte av forskningsrelaterade uppgifter, publikationer och information samt utbildning och utbyte av specialister och utrustning. De bör främja organiserandet av möten, studiekurser och arbetsgrupper om specifika frågor som exempelvis katalogisering, riskhantering, identifiering av hotat dokumentärav och modern forskning.
2. Medlemsstaterna bör uppmuntra samarbete med internationella och regionala yrkesammanslutningar, institutioner och organisationer som arbetar med bevarande av och tillgång till dokumentärvi syfte att genomföra bilaterala eller multilaterala forskningsprojekt och offentliggöra riktlinjer, strategier och modeller för bästa praxis.
3. Medlemsstaterna uppmanas att främja utbyte mellan länder av kopior av dokumentärav som har koppling till ländernas respektive kultur, delade historia eller kulturarv och annat identifierat dokumentärav som har varit föremål för bevarandeåtgärd i ett annat land, framförallt när det är påkallat med anledning av kulturarvets delade eller sammanflätade historia respektive inom ramen för insamling av utspridda originaldokument. Utbytet av kopior inverkar inte på äganderätten till originalen.
4. Medlemsstaterna ska efter bästa förmåga vidta alla lämpliga åtgärder för att skydda sitt dokumentära kulturarv mot alla de former av natur- eller människorelaterade risker som det utsätts för, inklusive de risker som följer av väpnade konflikter. De bör även avstå från åtgärder som kan skada det dokumentära kulturarvet, minska dess värde eller hindra dess spridning eller användning, oberoende av om kulturarvet finns på en medlemsstats territorium eller på andra staters territorium.
5. Medlemsstaterna uppmanas att engagera sig i internationellt samarbete som syftar till att skydda hotat dokumentärt kulturarv, genom digitalisering eller andra medel, på en annan medlemsstats begäran.
6. Medlemsstaterna uppmanas att genom sina minnesinstitutioner förstärka samarbetet med Världsminnesprogrammet, bl.a. genom att när det bedöms lämpligt inrätta nationella kommittéer och register för världsminnen.

***

Generalkonferensen rekommenderar medlemsstaterna att tillämpa de ovan nämnda bestämmelserna om bevarande av och tillgång till dokumentarv genom att vidta de lagstiftande, politiska eller andra åtgärder som kan krävas för att, i enlighet med varje stats konstitutionella praxis, genomföra de principer, åtgärder och normer som kommer till uttryck i denna rekommendation inom sina respektive territorier.

Generalkonferensen rekommenderar att medlemsstaterna förmedlar denna rekommendation till behöriga myndigheter och organ.

Generalkonferensen rekommenderar medlemsstaterna att inom de tidsfrister och på det sätt som den beslutar rapportera om de åtgärder de vidtagit för att verkställa denna rekommendation.

Definitioner

I denna rekommendation avses med beteckningen **dokument** ett objekt som består av analogt eller digitalt informationsinnehåll och bäraren av innehållet. Ett dokument kan bevaras och förflyttas. Innehållet kan bestå av tecken eller koder (til exempel text), bilder (stillbilder eller rörliga bilder) och ljud som kan kopieras eller flyttas. Bäraren kan ha betydelsefulla egenskaper av estetisk, kulturell eller teknisk art. Innehållet och bäraren kan stå i en allt från underordnad till oskiljaktig relation till varandra.

Dokumentarvet omfattar enskilda dokument – eller grupper av dokument – av betydande och bestående värde för ett samhälle, en kultur, ett land eller för mänskligheten i stort, vars förfall eller försvinnande skulle innebära en skadlig utarmning. Detta kulturarvs betydelse kan bli tydligt inom en snar framtid eller över tid. Världens dokumentarv är av global betydelse och innebär ett gemensamt ansvar. Arvet bör bevaras och skyddas till fullo till gagn för alla människor, med vederbörlig respekt för och erkännande av kulturella seder och bruk. Det bör ständigt vara tillgängligt och kunna användas av alla utan hinder. Det gör det möjligt att förstå den sociala, politiska, kollektiva och personliga historien. Det kan bidra till god förvaltning och hållbar utveckling. Varje lands dokumentära kulturarv återspeglar dess minnen och identitet, och bidrar således till landets ställning i världen.

Minnesinstitutioner kan omfatta, men begränsas inte till, arkiv, bibliotek, museer och andra utbildnings-, kultur- och forskningsorganisationer.

Bilaga

Internationella instrument som reglerar skydd av det dokumentära kulturarvet:

I. Unescokonventioner och rekommendationer

- » Konventionen om skydd för kulturell egendom i händelse av väpnad konflikt (1954)
- » Konventionen om åtgärder för att förbjuda och förhindra olovlig införsel, utförsel och överlåtelse av äganderätten till kulturegendom (1970)
- » Konventionen om skydd för världens kultur- och naturarv (1972)
- » Konventionen om tryggnad av det immateriella kulturarvet (2003)
- » Konventionen om skydd för och främjande av mångfalden av kulturyttringar (2005)
- » Rekommendationen om skydd och bevarande av rörliga bilder (1980)
- » Rekommendationen om främjande och användning av flerspråkighet och allmän tillgång till internet (2003)
- » Stadgan om bevarande av det digitala kulturarvet (2003).

II. Deklarationer och andra dokument

- » Den allmänna deklARATIONEN om arkiv (2010) som godkänts av Internationella arkivrådet (ICA) och antagits vid Unescos 36:e generalkonferens (2011)
- » WarszawadeklARATIONEN: "Kultur – Minne – Identiteter" (2011)
- » MoskvadeklARATIONEN om bevarande av digital information (Moscow Declaration on Digital Information Preservation, 2011) som antogs av den internationella konferensen om "Bevarande av digital information i informationssamhället", anordnad av Unescos program "Information för alla" (IFAP)
- » VancouverdeklARATIONEN från Unesco/UBC: "Världsminnen i den digitala åldern: Digitalisering och bevarande" (The Memory of the World in the Digital Age: Digitization and Preservation, 2012)
- » Internationella förbundet av bibliotekssammanslutningar och institutioners förklaring om bibliotek och intellektuell frihet, IFLA, (1999)

III. Internationella fördrag

- » Bernkonventionen för skydd av litterära och konstnärliga verk (senast ändrad 1979)
Världskonventionen om upphovsrätt (1952)
- » Internationella konventionen om skydd för utövande konstnärer, framställare av fonogram samt radioföretag (1961)

